

JOAN HERNÁNDEZ PIJUAN
Barcelona, 1931 – Barcelona, 2005

1931

Joan Hernández Pijuan neix el 15 de febrer a la ciutat de Barcelona.

1945-1947

Estudia a la *Llotja*, l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona.

1952-1956

Entra a estudiar a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona.

1953

Realitza les seves primeres exposicions col·lectives amb obres d'estil expressionista.

1955

Celebra la seva primera exposició individual al Museu Municipal de Mataró, presentada per Rafael Santos Torroella.

1956

És nomenat membre fundador del "Grupo Silex".

Participa en diverses exposicions.

La seva obra es caracteritza per una esquematització del seu expressionisme i comença a manifestar una preocupació pels volums, un gust per la sobrietat i una clara intenció d'ordenar els elements.

1957

Premi de la Dirección General de Bellas Artes, "Exposición Nacional de Alicante".

La seva estància a París li permet una vivència directa i una interpretació personal de l'art informal.

Inicia estudis de gravat i litografia a l'Escola de Belles Arts de París.

1958

Rep el segon premi de pintura "Peintres Résidens" de la Cité Universitaire de París.

Torna a Barcelona i realitza una exposició a la Galeria Syra. Inicia una pintura d'acció de contrastos i explosions violentes amb predomini de negres i blancs.

1960

Rep el primer premi de pintura "Primer Saló de Jazz" de Granollers (Barcelona).

Li encarreguen la realització dels decorats per *Medea Encantadora* de José Bergamín, estrenada a Barcelona.

1964-1965

Realitza una sèrie de cinc litografies amb les que l'editor Gustavo Gili inicia la nova col·lecció *Les Estampes de la Cometa* que s'exposen aquell mateix any a la Galeria René Metrás de Barcelona i són guardonades al 1965 amb el premi "Maribor" a la IV Biennal Internacional del Gravat de Ljubljana.

1966

La nova sèrie de litografies *Las Celdas* és premiada a la I Biennal Internacional del gravat de Cracòvia.

El traç gestual es converteix ara en un element geomètric o anatòmic. Presenta un interès cada vegada més gran per les superfícies buides, per la relació amb l'espai i l'objecte que els envolta.

1967

S'apropa al gènere de la natura morta incorporant elements com copes, ous i pomes, en definitiva, s'endinsa en la representació d'objectes reals presentats de forma aïllada i atorgant una dimensió metafísica a l'espai.

1970

Premi de la redacció *Vijesnik u Srijedu* de Zagreb, a la II Biennal Internacional de dibuix de Rijeka.

1972

A partir de la dècada dels setanta es produeix un progressiu descobriment de noves dimensions pictòriques a partir del tema del paisatge. Primer, apareixen els elements de mesura i d'escala com és el regle i els espais mil·limetrats. Més tard, la vivència del paisatge real el porta a accentuar la ficció de la perspectiva mitjançant textures i gradacions.

1974

Per *Les Estampes de la Cometa* de l'Editorial Gustavo Gili, elabora la carpeta d'aiguaforts i aiguatintes *Escala 1.100*.

1976

Realitza estudis de color, llum i moviment sobre l'espai delimitat d'un paisatge. Tant la sèrie de litografies *Proyectos para un paisaje*, que edita el Grupo 15 de Madrid, com els deu aiguaforts que realitza al 1977 per La Polígrafa de Barcelona són visions fragmentaries de camps gairebé monocroms. La noció de color ha deixat pas a l'atmosfera.

Entra com a professor a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona.

1979

El "Cabinet des Estampes del Musée d'Art et d'Histoire" de Ginebra presenta l'exposició i el catàleg raonat de la seva obra gràfica "Hernández Pijuan. L'oeuvre gravé", amb pròleg de Charles Goerg.

1980

La trama de pinzellades minuciosament superposades es va tornant menys densa i es va obrint deixant veure els colors de les capes inferiors.

Entra a formar part de la comissió d'activitats de la Fundació Joan Miró de Barcelona.

1981

Rep el Premi Nacional d'Arts Plàstiques.

La seva pinzellada es torna més ràpida i immediata. La seva pintura es caracteritza per petites taques que estableixen naturals trajectes visuals.

1983

Reprèn el dibuix, que havia desaparegut durant l'etapa anterior, mitjançant el qual fa al·lusió a les fulles, plantes i flors.

1984

Comença a treballar amb la temàtica dels xiprers, la sèrie sobre catedrals i els núvols.

Dirigeix un dels tallers de "Arte Actual" del Círculo de Bellas Artes de Madrid.

1985

La Generalitat de Catalunya li concedeix la Creu de Sant Jordi.

1986-1987

Dirigeix un dels tallers de Arte Actual de Las Palmas de Gran Canaria i també un de pintura a l'Escola Eina de Barcelona.

És convidat a participar al taller *Workshop-Art Triangle* de Barcelona.

A partir de 1987 la seva obra es caracteritza per una clara síntesis que va depurant el seu llenguatge pictòric, així com també destaca per una evident tensió entre dibuix i pintura.

1988-1989

Lectura de la seva Tesi Doctoral "Pintura i Espai: una experiència personal".

És nomenat Catedràtic de Pintura a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

1990

Realitza dos murals pel "Pavelló Sant Jordi" de l'anella Olímpica de Montjuïc de Barcelona.

1991

Al Museu de Belles Arts de Bilbao es presenta el catàleg i l'exposició dels últims deu anys de l'obra gràfica de Pijuan "Obra Gràfica 1980-1990".

1992

Presenta l'exposició "Pintures 1972-1992" al Centre Cultural Tecla Sala de L'Hospitalet de Llobregat.

Dirigeix un dels tallers de pintura d' "Arteluku" a San Sebastià.

És nomenat degà en funcions de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

Participa en les exposicions que es realitzen amb motiu de l'Expo de Sevilla 92 al Pavelló de Catalunya.

1993-1994

Presenta l'exposició "Espacios de Silencio. 1972-1992" al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid que viatja en itinerància al Museo de Monterrey de Mèxic.

Realitza un sostre/mural per l' "Aula Ramón i Cajal" de la Universitat de Barcelona.

Durant aquests anys inicials dels 90 el color torna a ser un element cabdal a la seva pintura. Apareix la "celosia" i les trames sorgides arrel dels seus viatges al Marroc i a Granada.

Treballa amb la memòria des de la creació i no des de la nostàlgia.

És nomenat degà electe de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

1995

Durant aquest període la seva pintura es caracteritza per l'ús del color, per una particular manera de treballar la matèria sobre la tela i per la presència recurrent de temàtiques com els camins, les muntanyes i els arbres.

1996

Realitza una pintura mural per l'església de Santa María de Castelldefels per encàrrec del "Servei del Patrimoni Arquitectònic Local" de la Diputació de Barcelona.

És nomenat acadèmic de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando de Madrid.

1998-1999

Presenta l'exposició "Sentiment del paisatge. 1976-1998" Galleria Gruppo Credito Valtellinese-Refettorio delle Stelline de Milà i després viatja al Frankfurter Kunstverein de Frankfurt.

2000-2001

Presenta una retrospectiva de dibuixos al Museum der Moderne Rupertinum de Salzburg (Àustria).

És nomenat acadèmic numerari de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando de Madrid.

Participa, juntament amb altres artistes, en la creació de la carpeta de gravats "Suite Europa" del Ministerio de Asuntos Exteriores en commemoració de la Presidencia Española de la Comunidad Europea.

2002-2004

La Fundación Museo del Grabado Contemporáneo de Marbella presenta i cataloga onze anys de creació gràfica: "Obra Gráfica III (1991-2002)".

Realitza un sostre/mural per la nova sala del govern de l'Ajuntament de Barcelona amb el nom "Núvol en forma de malla".

El Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) presenta l'exposició retrospectiva "Tornant a un lloc conegut, Hernández Pijuan 1972-2002".

L'exposició viatja en itinerància al Musée d'Art et d'Histoire de Neuchatel; al Malmö Konsthall de Malmö, i a la Galleria d'Arte Moderna de Bolonya (Itàlia).

2004-2005

L'ajuntament de Barcelona li concedeix el "Premi Ciutat de Barcelona" d'Arts Plàstiques.

Participa en la 51ena Biennial de Venècia "L'Esperienza dell'Arte" i "Sempre un po più lontano", pavelló d'Itàlia.

Premi Nacional d'Art Gràfic en reconeixement de la seva trajectòria.

Joan Hernández Pijuan mor a Barcelona el 28 de desembre de 2005.